

Pedofiliecrisis doet vragen rijzen of celibaat oprechter wordt beleefd, als priesters er vrij voor konden kiezen

Van een orgel en van eelt

Tochten van Hoop leiden langs de pijn én langs de kracht van mensen

- Tochten van Hoop tonen Brussel zoals het is: een mooie stad met een onderkant
- Wandelaars zien waar problemen ontstaan, maar ook waar mensen aan oplossingen werken
- Ook Antwerpen en Limburg hebben Tochten

Jozefien VAN HUFFEL

„Om dit station te bouwen, werden in 1958 duizenden op straat gezet.” Met een groep van vzw Vrouwencentrum Sint-Niklaas staat gids Erik Desschans naast het Brusselse Centraal Station. Hij wijst naar een klein monument aan de gevel, dat met afbeeldingen van een viswinkel, een poelier en een café herinnert aan de wijk die er ooit was. „Normaal heb ik het niet over het station en de Grote Markt, maar de groep vertrekt hier”, lacht hij.

De vrouwen zijn in Brussel voor een wandeling van Tochten van Hoop Brussel vzw, *Langs beide oevers van de Zenne*. De aandacht gaat niet naar grote gebouwen en fraaie pleinen, maar naar de zwaksten in de samenleving, naar drempels die doen struikelen en het vangnet dat dan soelaas biedt.

„Hier wat verderop, aan de Munt, hebben Leon en Mark hun kantoor”, luidt het aan de Sint-Niklaaskerk. „Het zijn de ‘buurtconciërges’, die toezien dat oudere mensen zich veilig voelen. Ze knappen ook klusjes op. Als het erg warm wordt, brengen ze ook water rond.” De gids blijkt zelf actief bij een organisatie die in een andere wijk hetzelfde doet, het Huizeke aan het Vossenplein. Vandaag leidt hij zijn groep echter de Bijstandswijk in.

„Hoeveel mensen slapen er volgens jullie vannacht in Brussel op straat?”, vraagt Desschans aan de kerk van Onze-Lieve-Vrouw van de Goede Bijstand. De vrouwen raden. „Vijfduizend”, zegt hij. Het verband met de kerk wordt snel duidelijk. Binnen zitten in een hoek vier mannen aan een gammele tafel, ieder met een blik bier. Af en toe komt iemand bin-

Christus tussen kitsch in het Olivetenhof. Een knipoog naar de wandelaars, middenin de Tocht van Hoop. © Jozefien Van Huffel

nen, om voor even te verdwijnen in een deur aan de zijkant.

„Toiletten zijn een van de problemen van Brussel. Tegen veertig cent per beurt in een openbaar toilet is een dakloze vrouw dagelijks zo'n 2 euro kwijt, even veel als voor een volledige maaltijd in een sociaal restaurant”, zegt Desschans. „Daarom is het toilet hier altijd open. Het wordt veel gebruikt. Als de Kerk niet heelt en voor mensen zorgt, dan heeft ze geen reden van bestaan.”

Dan, terwijl Desschans vertelt over de parochie en over mechanismen die tot armoede leiden, stapt een van de mannen, in trainingspak en met verweerde handen, van de tafel naar het orgel. De eenvoud van zijn muziek

raakt, alsof het de stem van de stad is die spreekt, de pijn en de hoop van de inwoners die zingen.

Een man in trainingspak en met verweerde vingers aan het orgel. De stem van stad, pijn en hoop

„Echt de moeite”, knikken de vrouwen buiten. „Wij gaan maandelijks op uitstap, naar musea of naar toneel. Af en toe willen we de wereld ook eens op een andere manier bekijken. Het hoeft niet altijd toeristisch te zijn, want diversiteit en solidariteit zijn ook voor onze vereniging belangrijk.”

Een paar straten verderop, aan de Sint-Jorissite, vullen kinderen de middagpauze met vrolijk gejoel. „Hier krijgen ze voor veel leerlingen geen subsidies, omdat ze geen papieren hebben”, weet Desschans. „Vroeger was dit complex van de broeders van de Christelijke Scholen. Slechts de basisschool bleef over en de gebouwen gingen naar de parochie”, legt de gids uit. „Je vindt hier het sociaal vertaalbureau Brussel Onthaal, Globe Aroma dat evenementen organiseert voor maatschappelijk kwetsbare mensen, en tal van andere initiatieven.”

„We leren mensen de realiteit van de hoofdstad van Europa kennen, zodat ze beseffen dat er

naast de rijkdom ook veel armoede is”, vat Erik Desschans even later samen in het sociaal restaurant waar de groep de maaltijd gebruikt. „De hoop schuilt in de handen, zowel van de overheid als van vrijwilligers, die armoede aanpakken.”

Ze worden gehoord, de verhalen van Tochten van Hoop. „In ons eerste jaar hadden we al tweehonderd wandelingen, en de interesse bleef.” Inmiddels plaatsen De Loodsen in Antwerpen onder meer het De Coninckplein in de kijker, en gidst KWB Limburg in Hasselt en Heusden-Zolder.

Meer info via 0496 79 36 24, www.tochtenvanhoop.eu of info@tochtenvanhoop.eu.